

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHVSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

De solido cibo perfectorum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

330 D. DIONYS. CARTH.

duſe eſt ſpiritus ad creatorem ſuum, & deuotum aliquid cordi infundendum eſt, & poſt earū expletionem, & mox effundenda, ſed cuſtodienda eſt anima. Vnde ſi ſemper actualiter intenti eſſe ad omnia ſacra verba nequimus, ſaltem cum feruore ac attentione inchoemus, quatenus ſic virtus principij remaneat in ſequentibus, & à primordiali attentione totum opus ſortiatur virtutem. Alioquin modicus error in principio, magnus erit in fine.

Philoso.

De ſolido cibo perfectorum.

Articulus XVIII.

St in Chriſtiana doctrina lactea eſca, qua illi qui nondum exercitatos habēt ſenſus, alendi ſunt, qui interna & ſpiritualia necdum guſtauerunt, neque perfectorum ſermonum capaces facti ſunt. Hi quippe quum parūuli adhuc ac teneri in Chriſto ſint, circa exterioris hominis cultum, paſſionumque reformationem egent inſtitui, atque à manifeſtis malis compeſci. Porro perfectorum eſt ſolidus
cibus,

cibus, quemadmodum ait Apostolus: *Hebr. 5.*
 Sapientiam loquimur inter perfectos. *1. Cor. 2.*
 Hic autem solidus cibus, sermo est mentalis puritatis, ac intimæ perfectionis, consistens in hoc, ut mens ipsa, vni vero summo bono, quod solum necessarium est, syncerè atque stabiliter infigatur atque adhæreat. Quoniam ergo *Luc. 10.*
 iam in hac ædificatione de his quæ ad hanc perfectionem, ac solidum cibum disponunt, breuiter dictum est: nunc de ea, quid ipsa sit paulisper differendū. Est autem diuinæ veritatis, seu summæ deitatis munda speculatio, & bonitatis diuinæ feruens dilectio. Enimvero ad hanc speculationem & dilectionem, omnis cognitio & amor creaturarū omnium ordinanda sunt, ad quam tamē cōtemplatio humanitatis passionisq; Christi, & eorū quæ ad eam pertinent, *Quid vera*
 & ipsorum dilectio potissimè erigūt, *sit sapientia,*
 atque coadiuuāt. Deniq; quo diuinitas ipsa omni creatura melior est, atque præstantior: eo ipsius cōtemplatio dignior est, & amor desiderabilior. Sed & cum amor procedat ex cognitione, & ex utroque deuotio, quæadmodū diuinitas optima est atque dulcissima, sic eius speculatio sincera maximaque,
 quantum

*Ex cognitio-
ne amor, ex
utroque de-
uotio statu-
rit.*

quantum in se est deuotionem causat in mente. Sed necesse est animam per ethicam seu moralem scientiam esse dispositam, & per veram atque internam pacem fore apratam. Pax ista est tranquillitas ordinis, seu quies à perturbatione: dum scilicet in nobis caro obedit spiritui, & sensualitas rationi, passionibus mitigatis, & appetitui rationali subiectis. Vnde à perturbatione prorsus cauere oportet, & ad tranquillitatem, & mansuetudinem animam semper inducere. Itaque vt ex visibilibus creaturis, ad inuisibilis creatoris contemplationem queas asurgere, considera ordinem rerum. Est nempe in entibus ordo, & species rerum se habent vt numeri, & ad inuicem ordinatissimè concatenatæ sunt. In ordine autem necesse est vnum esse primum, & vnum vltimum. Est igitur in vniuersitate vnum primum ens. Hoc autem primum ens necesse est esse incausatum, ac independens. Si enim causatum est, habet causam ante se, & sic non erit primum. Quumq; hoc ens sit à nullo dependens, est ens per essentiam, & est à se, seu per seipsum: ergo est æternum, nunquã enim desinet.

Philoso.

Primum ens

desinet, q̄a nec incepit. Ad hæc in omni ordine, primū est in illo ordine p̄fectum, sicut primū calidū est p̄fectè calidum. Primū igitur ens est p̄fectū. Nam cum sit primū, & p̄ essentiam: nō pōt in eo natura entis esse minorata à plenitudine suę p̄fectionis, Nihil enim im p̄fectū est, nisi prout est distans à fonte suę p̄fectiōis. Ideo q̄ est sibi ipsi ratio existendi, habet esse oīo p̄fectū. De⁹ igitur ē ens, in quo est oīs nobilitas, omnisque p̄fectio, & plenitudo ipsius esse. In diuino ergo esse, est vita, sapientia, felicitas: omnipotētia, sanctitas: & quicquid ad ornatū atq; decore ipsius esse pertinet. Præterea quod p̄fectum est & primum, necesse est esse simplex. Si enim compositum est indiget his ex quibus componitur, & habet componentia sua ante se, neque est in seipso substantialiter p̄fectū, sed per additionem vnius ad aliud; & vnumquodq; componentium indigeret alio. Primum ergo ens quum sit p̄fectū, est simplex: Non ergo diuersificantur in eo esse, posse & agere: in Deo itaq; vnū idemq; existunt, essentia, potentia, & actio. Est quoq; Deo idem, & potentem ac sapientem seu felicem &

*Perfectiones
diuinae.*

a a

san.

In Deo idē sunt essētia, potentia, & actio. sanctū esse. Omnia enim hæc non sunt in ipso, nisi pura, pfecta q̄ vnitas. Porro q̄ perfectum est, simplex est: materiam non habet, Materię enim est re-

Deus omnī sensibili qualitati caret. cipere & pati atq; moueri: & ipsa est contingentię radix, ac imperfectiōnis origo. Deus ergo materia caret, quod aut sine materia est, dimensionem nō habet. q̄ritas enim sequitur materiam, Deus ergo corporeā magnitudinē nō habet. Ideoq; indiuisibilis est & incorporeus, insensibilis, omniq; materiali atq; sensibili qualitate carens. Insuper omni quoq; passiuā potentia caret, cū sit actus purus. i. natura nullam potēs perfectionem sortiri ab alio, & ob id immobilis & incōmutabilis est. Quod autē simpliciter perfectum est, necesse est & infinitum esse. Si enim perfectio eius finē haberet, non vtique esset omnino perfectum. Quod vero infinitum est, incomprehensibile est, & quod incomprehensibile est, id ineffabile esse constat. Deus itaque immensus est, incomprehensibilis, & ineffabilis. Talis ergo est amantissime frater Deus noster, ad quem tendimus, qui est in æternum sublimis & benedictus, Amen.

*1. Paral. 16.
Danielis 3.
Roman. 4.*

ergo est amantissime frater Deus noster, ad quem tendimus, qui est in æternum sublimis & benedictus, Amen.

INDEX